

Απόφαση 126 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 126/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη - Εισηγητή, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 13 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσεύουσας: Κ. Σ. του Γ., κατοίκου ..., η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Του αναιρεσιβλήτου: Α. Λ. του Ι., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Μπεκιάρη.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 22-9-2015 και 23-9-2015 αγωγές της ήδη αναιρεσεύουσας και του ήδη αναιρεσιβλήτου, αντίστοιχα, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και συνεκδικάστηκαν.

Εκδόθηκε η απόφαση 393/2017 του ίδιου Δικαστηρίου, την αναίρεση της οποίας ζητεί η αναιρεσεύουσα με την από 20-3-2017 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το αντίγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, με την επισημείωση του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης Γ. Κ. Τ. ότι επιδόθηκε αυτό στις 12-9-2017, και το οποίο προσκομίζει ο αναιρεσιβλήτος, προκύπτει ότι η συζήτηση της υποθέσεως γίνεται με επιμέλεια της αναιρεσεύουσας. Επομένως, αφού δεν εμφανίσθηκε αυτή κατά την εν λόγω δικάσιμο, οπότε και εκφωνήθηκε η υπόθεση στη σειρά της από το πινάκιο, ούτε εκπροσωπήθηκε με οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο, πρέπει να δικασθεί ερήμην, η υπόθεση όμως θα συζητηθεί ως να ήταν και αυτή παρούσα, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 576 παρ. 1 ΚΠολΔ. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1515 ΑΚ, "η γονική μέριμνα του ανηλικού τέκνου, που γεννήθηκε και παραμένει χωρίς γάμο των γονέων του, ανήκει στη μητέρα του. Σε περίπτωση αναγνώρισής του, αποκτά γονική μέριμνα και ο πατέρας, που όμως την ασκεί αν έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας, ή αν αυτή αδυνατεί να την ασκήσει για

νομικούς ή πραγματικούς λόγους. Με αίτηση του πατέρα το δικαστήριο μπορεί, και σε κάθε άλλη περίπτωση και ιδίως αν συμφωνεί η μητέρα, να αναθέσει και σ' αυτόν την άσκηση της γονικής μέριμνας ή μέρους της, εφόσον αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του τέκνου...". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι η γονική μέριμνα του ανηλίκου τέκνου, που γεννήθηκε και παραμένει εκτός γάμου των γονέων του, έχει δε αναγνωρισθεί εκουσίως από το φυσικό του πατέρα, κατά τους όρους των άρθρων 1475-1476 του ΑΚ, ασκείται αποκλειστικά από τη μητέρα, ενώ στον εξ αναγνωρίσεως πατέρα επιφυλάσσεται ένας ρόλος αναπληρωματικός αλλά και η δυνατότητα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να παραμερίσει δικαστικά το προνόμιο αυτό της μητέρας. Ειδικότερα, ο εξ αναγνωρίσεως πατέρας μπορεί να ασκεί τη γονική μέριμνα: α) Αυτοδικαίως, αν έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας λόγω θανάτου ή κηρύξεώς της σε αφάνεια ή ένεκεν εκπτώσεώς της κατ' άρθρο 1510 παρ. 3 του ΑΚ, ή αν αυτή αδυνατεί να την ασκήσει για νομικούς (ανικανότητα ή περιορισμένη ικανότητά της για δικαιοπραξία) ή πραγματικούς λόγους (αποδημία της ή βαριά ασθένεια της), οπότε την αναπληρώνει ο ίδιος στην άσκηση της. β) Σε κάθε άλλη περίπτωση, με δικαστική απόφαση, η οποία εκδίδεται μετά από αίτηση του ίδιου του πατέρα, εφόσον αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του ίδιου του τέκνου. Η δικαστική δε αυτή απόφαση μπορεί να αναθέτει την άσκηση της γονικής μέριμνας είτε αποκλειστικά στον εξ αναγνωρίσεως πατέρα, είτε από κοινού σε αυτόν και την μητέρα, είτε να κατανείμει μεταξύ αυτών τις λειτουργίες της. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 1511 ΑΚ, "Κάθε απόφαση των γονέων σχετικά με την άσκηση της γονικής μέριμνας πρέπει να αποβλέπει στο συμφέρον του τέκνου. Στο συμφέρον του τέκνου πρέπει να αποβλέπει και η απόφαση του δικαστηρίου, όταν, κατά τις διατάξεις του νόμου, το δικαστήριο αποφασίζει σχετικά με την ανάθεση της γονικής μέριμνας ή με τον τρόπο της άσκησής της. Η απόφαση του δικαστηρίου πρέπει επίσης να σέβεται την ισότητα μεταξύ των γονέων και να μην κάνει διακρίσεις εξαιτίας του φύλου, της φυλής, της γλώσσας, της θρησκείας, των πολιτικών ή όποιων άλλων πεποιθήσεων, της ιθαγένειας, της εθνικής ή κοινωνικής προέλευσης ή της περιουσίας. Ανάλογα με την ωριμότητα του τέκνου πρέπει να ζητείται και να συνεκτιμάται η γνώμη του πριν από κάθε απόφαση σχετική με τη γονική μέριμνα, εφόσον η απόφαση αφορά τα συμφέροντά του". Στην προκειμένη περίπτωση, το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, δικάζοντας αντίθετες αγωγές των διαδίκων με αίτημα να ανατεθεί αποκλειστικά στον καθένα από αυτούς η άσκηση της επιμέλειας του εκτός γάμου γεννηθέντος άρρενος τέκνου τους, το οποίο έχει αναγνωρισθεί εκουσίως από τον πατέρα του, δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι αποδείχθηκαν, κατά το ενδιαφέρον την προκειμένη αναιρετική διαδικασία μέρος, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "Οι διάδικοι αποδείχθηκε ότι συμβίωναν σε ερωτική σχέση στη Θεσσαλονίκη ... από την 12-1-2014. Δεν έχουν τελέσει μεταξύ τους γάμο, αλλά από τη σχέση τους απέκτησαν ένα τέκνο, τον Ι. Α., που γεννήθηκε στις 20-12-2010, σε χρόνο που η ενάγουσα ... τελούσε ακόμη σε γάμο με το σύζυγο της Ε. Π. Για το λόγο αυτό ο ... πατέρας του τέκνου άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης αγωγή προσβολής πατρότητας του τέκνου. Το ως άνω δικαστήριο, με ... απόφασή του, που κατέστη αμετάκλητη, κήρυξε το τέκνο μη γνήσιο τέκνο του Ε. Π. και έτσι το τέκνο των διαδίκων αναγνωρίστηκε δικαστικά ως τέκνο του εναγομένου - ενάγοντος ... Η ενάγουσα - εναγομένη έχει δύο τέκνα από το γάμο της με τον Ε. Π., την άσκηση της επιμέλειας των οποίων έχει αναλάβει ... ο πατέρας τους Ε. Π., ενώ η επικοινωνία της με αυτά δεν

αποδείχθηκε ότι είναι συχνή ούτε σταθερή. Η ενάγουσα - εναγομένη ... ήταν αρχικώς άνεργη και επιφορτισμένη αποκλειστικά με την ανατροφή του ανήλικου τέκνου της που απέκτησε με τον εναγόμενο, πλην όμως, καίτοι ο ... πατέρας του εργάζεται ως υπάλληλος της ΔΕΗ, του καταλογίζει ... ότι αυτός δεν φρόντιζε καθόλου το παιδί και ότι "έχει φορτώσει σ' αυτήν τόσο τη φροντίδα του Ι. όσο και τις υπόλοιπες ανάγκες του παιδιού". Επίσης, η ενάγουσα καταλογίζει στον εναγόμενο ανάρμοστη και βίαιη συμπεριφορά απέναντι της, πλην όμως οι ισχυρισμοί της αυτοί ουδόλως αποδείχθηκαν βάσιμοι. Αντίθετα, αποδείχθηκε ότι τα προβλήματα στη σχέση των διαδίκων άρχισαν, όταν ο εναγόμενος - ενάγων δεν μπορούσε πλέον απλόχερα να παρέχει στην ενάγουσα την οικονομική άνεση που μέχρι τότε της παρείχε, λόγω της μείωσης των εισοδημάτων του τα τελευταία έτη. Το τελευταίο διάστημα η ενάγουσα αποχωρούσε από την κατοικία των διαδίκων μαζί με το ανήλικο τέκνο της Ι. για πολλές ώρες, χωρίς να ξέρει ο εναγόμενος πού πάνε και τι κάνουν. Επίσης ... η ενάγουσα έμενε στο σπίτι μιας φίλης της ονόματι Δ., μετά τη διάσπαση της σχέσης της με τον εναγόμενο, καίτοι αυτή (η φίλη της) έχει τέσσερα παιδιά και κυοφορούσε το πέμπτο, καθώς επίσης φιλοξενούνταν και σε άλλα φιλικά σπίτια. ... Η ενάγουσα κατοικεί πλέον σε πατρική οικία που βρίσκεται επί της οδού ..., συγκατοικώντας με την αδελφή της, χωρίς να προσδιοριστεί με ακρίβεια αν το συγκεκριμένο σπίτι είναι κατοικήσιμο και κατάλληλο για να φιλοξενηθεί εκεί το ανήλικο τέκνο της Ι., δεδομένου ότι η εν λόγω οικία ηλεκτροδοτήθηκε στις 19-9-2016 και δεν προέκυψε ... ότι διαθέτει την ανάλογη επίπλωση και οικιακό εξοπλισμό για να είναι κατοικήσιμη. ... Η ενάγουσα προσλήφθηκε στις 13-9-2016 από συνεργείο καθαρισμού να εργάζεται ως καθαρίστρια, χωρίς να προκύπτει με σαφήνεια το ύφος των μηνιαίων αποδοχών της. Από τα παραπάνω αποδεικνύεται ότι η ενάγουσα δεν έχει μόνιμη και κατάλληλη στέγη διαβίωσης, ότι δεν φροντίζει το τέκνο της να έχει ένα σταθερό πρόγραμμα στη ζωή του, σταθερή στέγη και σταθερό οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον. Αντίθετα, αποδείχθηκε ότι ο ενάγων πατέρας του διάγει μια συνετή ζωή, ανέκαθεν φροντίζει για τις ανάγκες του τέκνου του, τόσο αυτές της διατροφής και ένδυσης όσο και τις ανάγκες της εν γένει ψυχαγωγίας του και κοινωνικοποίησης του. Με βάση τα παραπάνω αποδειχθέντα το δικαστήριο κρίνει ότι το συμφέρον του ανηλικού τέκνου επιβάλλει να ανατεθεί η επιμέλεια του προσώπου του στον εναγόμενο - ενάγοντα πατέρα του, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να παρέχει στο ανήλικο ένα σταθερό περιβάλλον διαβίωσης, απαραίτητο για την ηλικία του, ενώ η μητέρα του προς το παρόν δεν μπορεί να του προσφέρει κάτι τέτοιο". Με βάση τις παραδοχές αυτές το Μονομελές Πρωτοδικείο, που έκρινε ανεκκλήτως κατ' άρθρο 47 εδ. α' ν. 2447/1996, απέρριψε την αγωγή της αναιρεσείουσας και δέχθηκε την αγωγή του αναιρεσίβλητου και ανέθεσε σ' αυτόν αποκλειστικά την άσκηση της επιμέλειας του προσώπου του ανηλικού τέκνου των διαδίκων

I..

Έτσι που έκρινε το Μονομελές Πρωτοδικείο ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε, και ειδικότερα τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 1511 και 1515 ΑΚ, διέλαβε δε στην προσβαλλόμενη απόφασή του σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες σχετικά με το ποιος από τους διαδίκους είναι κατάλληλος να του ανατεθεί αποκλειστικά η επιμέλεια του εκτός γάμου γεννηθέντος τέκνου των, οι οποίες και καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή εφαρμογή των ως άνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεων, τις οποίες εφάρμοσε, και το νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης.

Η αναιρεσεύουσα μέμφεται το Μονομελές Πρωτοδικείο ότι παραβίασε τις ως άνω διατάξεις, εφόσον: α) ερμήνευσε το συμφέρον του ανηλίκου τέκνου με βάση τις οικονομικές δυνατότητες των διαδίκων, παραβλέποντας το γεγονός ότι η ίδια ήταν το πρόσωπο που εκ των πραγμάτων, λόγω και της ηλικίας του, ασχολείται αποκλειστικά με τη φροντίδα και ανατροφή του και καλύπτει πλήρως τις ανάγκες του για ψυχαγωγία και κοινωνικοποίηση, και β) όφειλε να ζητήσει και να συνεκτιμήσει τη γνώμη του τέκνου και να αιτιολογήσει ειδικά την τυχόν παράλειψη αυτής της υποχρεώσεως. Οι αιτιάσεις αυτές είναι αβάσιμες. Ειδικότερα, από τις παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, όπως εκτέθηκαν παραπάνω, προκύπτει ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο δεν έκρινε το ζήτημα της επιμέλειας του ανηλίκου τέκνου των διαδίκων με βάση τις οικονομικές δυνατότητες των γονέων του, ούτε εξέλαβε την οικονομική κατάσταση του αναιρεσίβλητου ως αποφασιστικής σημασίας κριτήριο, έστω και αν αναφέρεται μαζί με τα λοιπά στοιχεία που έλαβε υπόψη το δικαστήριο της ουσίας. Αντιθέτως, το γεγονός ότι η αναιρεσεύουσα δεν είχε εξασφαλίσει μόνιμη στέγη για το ανήλικο τέκνο τους, αλλά το περιέφερε τότε στην οικία μιας φίλης της με τέσσερα ανήλικα παιδιά και ένα κυοφορούμενο, τότε συγκατοικώντας με την αδελφή της στην πατρική της οικία, στην οποία η σύνδεση με το ηλεκτρικό ρεύμα κατέστη δυνατή μόλις την ημέρα της δικασίμου της υποθέσεως στις 19-9-2016, ήταν το σημαντικό στοιχείο, το οποίο σε συνδυασμό με την παραδοχή ότι ο πατέρας του ανηλίκου τέκνου διάγει μια συνετή ζωή και ανέκαθεν φροντίζει για τις ανάγκες του τόσο αυτές της διατροφής και ένδυσης όσο και αυτές της ψυχαγωγίας του οδήγησε το δικαστήριο της ουσίας στην κρίση να αναθέσει αποκλειστικά σ' αυτόν την επιμέλεια του προσώπου του. Εξάλλου, η αιτίαση ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο εσφαλμένα δεν ζήτησε τη γνώμη του τέκνου δεν ευρίσκει έρεισμα στο νόμο, εφόσον από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1511 ΑΚ και 681Γ παρ. 3 εδ. α' και 4 εδ. α' , δ' και ε' ΚΠολΔ, προκύπτει ότι το δικαστήριο τότε μόνο οφείλει να ζητήσει και να συνεκτιμήσει τη γνώμη του τέκνου, εάν κρίνει ότι έχει την απαιτούμενη ωριμότητα, η σιωπηρή δε απόρριψη στην προκειμένη περίπτωση από το δικαστήριο της ουσίας του σχετικού αιτήματος της αναιρεσεύουσας, ως αποτελούσα εκτίμηση πραγματικών περιστατικών ως προς την ωριμότητα του ανηλίκου, δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. Περαιτέρω, με σαφήνεια εκτίθεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι το συμφέρον του ανήλικου τέκνου των διαδίκων επιβάλλει να ανατεθεί η επιμέλεια του προσώπου του στον αναιρεσίβλητο - πατέρα του, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να του παρέχει ένα σταθερό περιβάλλον διαβίωσης, απαραίτητο για την ηλικία του, ενώ η μητέρα του προς το παρόν δεν μπορεί να του προσφέρει κάτι τέτοιο, δεν ήταν δεν αναγκαίο για την πληρότητα της αιτιολογίας να αναφέρεται, ενόψει της πολύ μικρής ηλικίας του ανηλίκου τέκνου, για ποιο λόγο δεν ζητήθηκε και η γνώμη του, ούτε συνιστά αντίφαση η κρίση του δικαστηρίου ότι η αναιρεσεύουσα δεν έχει μόνιμη και κατάλληλη στέγη διαβίωσης με την παραδοχή ότι έχει εγκατασταθεί πλέον στην πατρική της οικία, εφόσον στην εν λόγω παραδοχή προστίθεται ότι συγκατοικεί αυτή με την αδελφή της και το ηλεκτρικό ρεύμα συνδέθηκε μόλις την ημέρα της δικασίμου. Τέλος, και οι λοιπές αιτιάσεις της αναιρεσεύουσας ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο παρέλειψε να αναφερθεί στους δεσμούς και στις σχέσεις των διαδίκων με το ανήλικο τέκνο τους, στην καταλληλότητα για την ανάληψη του έργου της διαπαιδαγώγησης και στο διαθέσιμο χρόνο εκάστου για την επιμέλεια τούτου, δεν είναι βάσιμες, εφόσον από τις παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, όπως αυτές εκτέθηκαν παραπάνω, προκύπτει ότι το

δικαστήριο της ουσίας περιέλαβε κρίσεις για όλα αυτά τα ζητήματα. Κατά συνέπεια, οι από το άρθρο 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ πρώτος και δεύτερος, αντίστοιχα, λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως είναι αβάσιμοι.

Ο λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 559 αρ. 11γ ΚΠολΔ ιδρύεται, αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα, που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Με τη διάταξη αυτή, που αποτελεί εκδήλωση της αρχής της συζητήσεως (άρθρο 106 ΚΠολΔ), διασφαλίζεται η συμμόρφωση προς τα άρθρα 335, 338, 339, 340 και 346 ΚΠολΔ, ώστε να λαμβάνονται υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι και μόνον αυτά. Ο λόγος όμως είναι αβάσιμος, αν αποδεικνύεται από την προσβαλλόμενη απόφαση ότι το δικαστήριο της ουσίας έλαβε υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι προς απόδειξη των ισχυρισμών τους. Προς τούτο αρκεί η γενική αναφορά του είδους του αποδεικτικού μέσου (μάρτυρες, έγγραφα κλπ), που έλαβε υπόψη του το δικαστήριο, χωρίς την ανάγκη ειδικής μνείας και αξιολογήσεως εκάστου και χωρίς διάκριση από ποια αποδεικτικά μέσα προκύπτει άμεση και από ποια έμμεση απόδειξη. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον από το άρθρο 559 αρ. 11γ ΚΠολΔ τρίτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα μέμφεται το Μονομελές Πρωτοδικείο ότι, προκειμένου να καταλήξει στην κρίση του περί της αναθέσεως αποκλειστικά στον αναιρεσίβλητο της επιμέλειας του προσώπου του ανηλικού τέκνου των διαδίκων, δεν έλαβε υπόψη και δεν συνεκτίμησε με τις λοιπές αποδείξεις τα έγγραφα που επικαλέσθηκε και προσκόμισε αυτή κατά την ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου συζήτηση, και συγκεκριμένα: 1) την υπ' αριθμ. 18/2011 διάταξη της Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης, 2) ακριβή αποσπάσματα από το βιβλίο συμβάντων του Α.Τ. Τούμπας - Τριανδρίας της 25-2-2015 και 27-5-2015, 3) την από 17-12-2010 δήλωση του αναιρεσίβλητου ενώπιον του Πταισματοδίκη του ΙΔ' Τμήματος Θεσσαλονίκης, 4) την ...-6-2012 βεβαίωση του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικής Αλληλεγγύης και 5) την ...16-9-2015 βεβαίωση της Δ' Δημοτικής Κοινότητας, από τα οποία αποδεικνύεται η άσκηση ενδοοικογενειακής βίας σε βάρος της εκ μέρους του αναιρεσίβλητου και η εκ μέρους του παρακολούθηση ειδικού συμβουλευτικού προγράμματος κατά τις διατάξεις περί ποινικής διαμεσολάβησης. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, γιατί από την προσβαλλόμενη απόφαση, και ειδικότερα από την περιεχόμενη σ' αυτήν βεβαίωση ότι λήφθηκαν υπόψη όλα τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, σε συνδυασμό με τις σκέψεις και το σύνολο των αποδεικτικών αναλύσεων που περιέχει στο αιτιολογικό της, και ειδικότερα τη φράση ότι "η ενάγουσα καταλογίζει στον εναγόμενο ανάρμοστη και βίαιη συμπεριφορά απέναντι της, πλην όμως οι ισχυρισμοί της αυτοί ουδόλως αποδείχθηκαν βάσιμοι", δεν καταλείπεται καμιά απολύτως αμφιβολία ότι το Μονομελές Πρωτοδικείο, για το σχηματισμό του αποδεικτικού του πορίσματος, έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε μαζί με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα και τα πιο πάνω αναφερόμενα έγγραφα, χωρίς να είναι υποχρεωμένο να κάνει ειδική μνεία ή χωριστή αξιολόγηση του καθενός.

Κατ' ακολουθίαν τούτων πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως, να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα ως ηττώμενη διάδικος στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου (άρθρο 176, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 20 Μαρτίου 2017 αίτηση της Κ. Σ. για αναίρεση της 393/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου, που τα ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 17 Ιανουαρίου 2018. ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 18 Ιανουαρίου 2018.
Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ